

FÖRUTSÄGELSEN

En novell av Andreas Ingo

Han var något utav en kuriositet i musikvärlden. Han red på hårdrocksvågen, på en speciell musikscen som utvecklades i trakterna kring San Francisco i början av 2000-talet. Det var hårdrock med en artistisk prägel. Gruppen var en samling avantgardister, som kände att de ville hitta ett kommersiellt uttryck, för att kunna nå ut med sin konstform till massan.

Vad han inte visste var hur musiken skulle bli mottagen. Han hade undervärderat intelligensen hos den breda massan. Det blev en turné som pågick under flera år i sträck. Ingen rökte på, ingen knullade runt, gruppmedlemmarna satt mest och fikade och pratade om sina framgångar.

Musiken handlade inte om brustna förhållanden, om religion eller politiska händelser i samtiden. Gruppmedlemmarna kände att de behövde en egen röst. Inte det att de tog avstånd från hårdrocken som tradition. Det var något underbart frigörande med hårdrocken som koncept: Att bygga på en musikgenre som stod för den ultimata frigörelsen. Vad de ville var dock något mer: Att lyfta fram det ovanliga som ingen någonsin nämnde eller ens tänkte på. Så de tog upp saker som många tyckte var konstigt: Fibonaccital, fraktaler, ockulta tankesystem och språk som ingen hade hört talas om. Varje skiva var ett koncept av koncept. När han analyserade detta i efterhand kom han fram till att ingen egentligen förstod något av den information han presenterade. Han förstod koncepten delvis men inget av detta hade någon avgörande betydelse. För det låg en spänning i att känna sig smart, att expandera medvetandet, att tas bort till en mystisk värld där allt var möjligt.

En dag i början på 2013 bestämde han sig för att splittra bandet. Han gav ingen direkt motivation till sitt beslut. Pengarna rullade in, framgångarna var stora, många fans hörde av sig och pratade om sina upplevelser. Ryktena på Internet ökade lavinartat när det kom fram att grundaren hade försvunnit spårlöst. Ingen visste varför han hade försvunnit eller om han ens levde. Detta är berättelsen om hans bortgång.

* * *

Han hade hittat en övergiven vindsvåning i utkanterna av Frankrike. Han bara bodde där, betalade inte ens någon hyra. Här var det en liten by, ganska nedgången men på samma gång också levande. För det fanns en gammal generation bönder och släktingar till bönder som närde en egen vintradition.

Vindsvåningen var full av gamla möbler. Det var trätak, dammiga tyger och tidningar som ingen skulle komma på tanken att läsa. Han röjde upp på vinden, dammade golvet och gjorde försök att smälta in i omgivningarna. Ute på gatorna var det ingen som lade märke till honom. Han hade dock lärt sig lite franska och använde korta fraser för att göra sig förstådd av byborna. Om han behövde köpa något eller göra något annat ärendet.

Vad han hade planerat var det ingen som hade gjort förut. I sitt musikskapande hade han öppnat upp sitt undermedvetna och kommit i kontakt med inre bilder, känslor och förmimmelser. De var av en mycket subtil art. När han skapade sökte han ständigt fånga dessa bilder, göra dem begripliga, rentav bygga vidare på dem och koppla dem samman med saker han läste. Saker som folk aldrig var intresserade av, som passerade dem förbi och förblev i dvala. Vad han hade upptäckt var något som faktiskt skrämde honom själv: Intrycken tycktes fungera som en slags förutsägelser. Det han skapade i musiken tycktes manifesteras i den fysiska verkligheten, ibland snabbt, ibland månader efter att han framfört det.

Nu hade han trotsat sina rädslor och beslutat sig för att gå hela vägen. Han skulle gå djupare in i mörkret, och skriva ner sina iakttagelser. Det spelade ingen roll om de var sanna eller falska. Om de var goda eller onda. Han hade så gett upp sina försök att kontrollera informationen att han inte brydde sig var projektet skulle sluta i slutändan.

Vad som växte fram överraskade honom själv. Han beskrev händelser som uppdagades dagar därefter. Han närde tankar om ämnen som han knappt kände till men som han kunde jämföra med efterforskningar på nätet. Och vissa saker stämde. Saker stämde till så stor grad att han rent matematiskt förstod att det inte kunde vara frågan om slumpen.

Han höll på med detta länge. Han ägnade år åt processen. Under tiden började folk tröttna på musiken, men myten växte.

Han upptäckte att han stötte på begränsningar. Han upptäckte att det han siade om slog in, men verkligheten förändrades och sanning blev till lögn. Han försökte hitta nya metoder. Han förkovrade sig i andra musikstilar, i tankesätt och traditioner. Det han fann var att mysteriet bara fördjupades. Till sist var han så förändligad att han gav upp alla sanningsanspråk och bara följde

passionen. Det var någonstans här som allting började förändras. Han upptäckte att ju mer han dyrkade något, ju mer information kom in och förändrade hans förutsägelser.

En ny världsbild växte fram. Han började nedteckna vad han såg och kände. Det som följer är hans förutsägelser.

* * *

Det var en värld med helt andra dimensioner. Borta var den bekväma synen på verkligheten som en trygg plats, där framgång avlöser framgång och ljuset blir klarare. Istället såg han framför sig en värld som utvecklades enligt icke-fysiska principer. Det var en värld, uppbyggd som ett holografiskt internet, där liv samexisterade med icke-liv. Den var inte bara konspiratorisk, den var i alla bemärkelser ytterst sadistisk. Det innebar att livsformer uppstod, utvecklades och upphörde, i en avancerad informationsprocess, där den starkaste överlevde.

Borta var den konventionella synen på den organiserade religionen. Det fanns inga religioner. Folk, om vi kan kalla dem folk, levde totalt omedvetna i en högteknologisk framtid där de var uppkopplade mot en central databank. Denna databank försåg dem med information, dels för överlevnaden, men också disinformation. Fakta som användes föra att föra dem bort från sanningen och in i en global illusion av lägre vetande.

Människan var ingen människa. Människorna var produkter av ett högre medvetande, de saknade själ, de saknade initiativkraft, de visste inte att det fanns andra dimensioner bortom den fysiska.

Vissa dagar kunde dessa själlösa informationsbärare besöka byggnader som påminde om kyrkorna i forntiden. Men det fanns ingen tro på något högre vetande. Dessa fanns istället som kulturella fornmärken men fungerade också som dödsläger.

Han förstod inte sin egen roll i det kosmiska dramat. Han hade länge gett upp tanken på orättvisan. Istället undrade han hur han från början hade vaknat. Vaknat i en tid där ting som kärlek och visdom förekom, även om det var ovanligt. Allt detta han gjort började han se som en parentes, en avvikelse. Hans historia var något som ingen hade avsett. Planen för mänskligheten var förintelse.

Han ägnade sig åt dessa förutsägelser men började känna sig meningslös. Till sist gömde han sina skrifter och tog livet av sig.

* * *

Det var inte meningen att hon skulle upptäcka byggnaden. Hon var inte en vän av den nya tiden. Hon upplevde sig själv som en ond människa. Det enda hon gjorde, till skillnad från de övriga, var att knulla runt och leva rövare.

Hon var eftersökt av lägre informationsbärare. Hon blev kallad satans hora, slyna och vansinnets budbärare. Hon protesterade inte mot anklagelserna. Hon var så lojal att hon inte brydde sig.

Hon hamnade på vinden av ren överlevnadsinstinkt.

Hon satt och ljög och tänkte på nästa djävulska påhitt. Hon gick runt bland möblerna och flinade. Till sist hittade hon lönnfacket.

Det hon läste skulle komma att förändra hela hennes verklighet.

Hon fick reda på de regler som guidade superdatorerna i den nya tiden.

Det visade sig att ont hade vänts till gott, sant till osant. När hon följde sina mest demoniska impulser, följde hon sina ursprungliga drifter. Av någon anledning hade dessa bevarats. De hade följt med henne genom tiden, hade förvanskats, men inte upphört. Anledningen till detta kunde hon inte läsa i förutsägelsen.

Hon hade trott att när hon funderade på sex, var hon djävulens redskap. När hon ville mörda informationsbärarna, skulle hon orsaka en oreparerbar skada och det skulle slå tillbaka mot henne själv.

Men Satan var bara en idé.

Hon spenderade månader på vinden. Hon vände ut och in på varje ord. Hon fick till och med reda på vad som hände i dödslägren. Ingen kände till dödslägren. Informationsbärarna sökte sig

till ”kyrkorna” för att få utbildning, men allt de fick var stympling och perspektivförskjutning. De kom till en annan värld där de indoktrinerades ytterligare och så skickades de tillbaka till jorden.

Hon lärde sig vad hon skulle undvika och vad som faktiskt kunde göras. Hon började ta avstånd till folk. Hon knullade inte fel individer. När tiden var rätt kunde hon förinta sina fiender, utan minsta antydning till dåligt samvete. Hon märkte att hennes energi växte.

Hon började upptäcka att det fanns andra som hon. Folk som dyrkade ”ondskan” men som inte kom till helvetet. Devianterna fick tillgång till den hemliga informationen. De lärde sig urskiljning.

En dag lämnade de jorden. De kom till dimensioner av högre vetande. Dimensioner där de lärde sig utveckla paranormala förmågor. Det fanns folk som inte var folk, informationsbärare som hade krossat diktaturer.

Det sades att samma sak hade hänt i hela universum. Att det fanns en orsak som inte kunde isoleras. Vissa kallade detta Gud. Vissa sade att det var Satan. Det var en märklig tid av nya upptäckter och framgångar på många olika områden.

”Horan” upptäckte att hon inte ville knulla längre. Hon hade gått så djupt in i tillfredsställelsen att den osjälviska driften hade tagit över. Till sist började hon längta efter att träffa mannen som hade skrivit förutsägelsen. Hon sökte i informationsnätverk, som nyligen hade öppnats i avlägsna delar av galaxen. Någonstans där insåg hon att detta var omöjligt. Hårdrockaren hade gett upp sitt liv och återvänt till den ursprungliga formen. Det var ett medvetande av en annan art. Inte gudomligt, inte heller likställt med döden. Det var en slags vila, en väntan på en tid som skulle komma. En tid när människan skulle återvända till jorden.

* * *

Det är svårt att förklara hur mötet mellan de båda devianterna kom till sin fulländning. Men en dag, ute på San Franciscos gator mötte den urspårade hårdrockaren denna förändrade kvinna som uppslukats av hårdrockarens egna skrifter. De var som ett drömskt igenkännande. Som att mörkret fört dem samman, som att uppsynen berättade bakomliggande intentioner. Och de två devianterna förenades bara på prov i en park i centrala delarna av staden.

”Vem är du?” undrade den förändrade kvinnan.

”En före detta hårdrockare.” sade hårdrockaren, ”Men en man som förändrats avsevärt sedan den tiden.”

”Varför slutade du med musiken?”

”Det handlar väl om känsla kontra intellekt.” sade mannen, ”Och jag valde intellektet.”

”Då vet jag vem du är.” sade kvinnan.

De båda devianterna blev sittandes i parken. Det pratades sporadiskt om klassiska kompositioner av Antonio Vivaldi and George Friedrich Händel. Hur de båda kompositörerna hade mötts en gång i Amsterdam och förändrat inriktningen i deras musikaliska banor. Kanske var detta möte ett liknande möte?

”Du har väl insett hur historien plötsligt kan ändra riktning.” sade hårdrockaren lågmält, ”Men det är inte alltid till vår fördel.”

”Trivs du?” frågade kvinnan.

”Ja, jag trivs med att se världen med oförvanskade ögon.” sade hårdrockaren, ”Det är ingen direkt njutning. Snarare ett lidande. Som att skåda med klara ögon in i en relation som håller på att brista.”

Den devierande kvinnan kunde inte låta bli att le samtidigt som hon lade händerna på sina lårs
ovansida. En frisk vind fick träden i parken att susa. Stunden var ödesmättad, förförisk men samtidigt
kantad med ett annorlunda allvar.

”Jag provade sanningen i dina skrifter många gånger.” sade kvinnan, ”Jag provade dina ideer och
insåg att inget stämde i slutändan. Men den intellektuella kylan och den rigorösa disciplinen smittade
av sig och gjorde mig vis.”

”Blev du vis?”

”Ja.” svarade kvinnan. ”Jag utvecklade ett eget tänkande. Jag vek av från mitt eget öde. Och blev en
skapare på ett annorlunda sätt.”

”Vilket annorlunda sätt?”

”Jag valde att bli min egen motsats.” sade kvinnan, ”Men en motsats som kräver klara definitioner. Jag
letade mig bort från dödslägren och valde att anamma slumpen i min egen skaparprocess. En slump
som visade sig vara en högre ordning.”

”Detta var aldrig tanken.” sade den före detta hårdrockaren retsamt, ”Men så var det också för mig.”